

HARTAY CSABA

Fafésűs erdő

Láttam magánfényű autókat.
Láttam üres épületeket, szárnyakat.
Ledörrent redőnyök mögött becsukott akták.
A lépcsőfordulóból a korlát árnyéka merevedik.

Nem kong úgy a hold ma már senkinek.
Nyaralók alvó ablakai a rézhártyás holtág partján.
Senki sem megy át a hídon. Senki nem hív a túlpartra.
De valahogy mégis ott vagyok, a vágyamat nem lehet eloltani.

Ki hiányzik, mire vágyom, talán pont ez a látvány az.
Hogy senkivel sem kell megosztanom hazaérésem.
Ezüst óralapok ragyognak a Mecsek oldalán.
Álmaimban újra együtt a szótlán család.

Láttam magasfényű elutazást.
Megérkezni sem kell már.
Csak a Trabant a hegyi úton.
Csak az embertelen, fafésűs erdő.
Csak a nagyapám, aki elmond még valamit.

Hideg. Kiállunk az erkélyre.
Ciripelnek fent a nyári éjben erdei bogarak.
Láttam fekete-fehér fényű tévét odabent.
Kikapcsolt műsor, ütött képernyők az avar alatt.

Elkezdetlen év

Most hétvégén nem lesz jó idő.
Az ünnepekre elromlanak az ünnepek.
Holnap találkozunk. Két hetet kell még kibírni.
Halottlátó vagyok álmaimban.
A piactéren álltunk sorban a lángososnál.
Nem is volt sor, csak ott álltunk.
A tarkódat és a görnyedt hátadat néztem.
Előttem jársz, rokkantan, öregem.
Odaát is van idő.

Most hétvégén nem lesz jó idő.
Az ünnepekre megromlanak az ünnepek.
Üres konyhában várjuk a vendégeket.
Nem jön senki. Távolmaradásukkal vigyáznak ránk.
Holnap találkozunk. Reggel majd írok.
Közbejött valami. Haláleset.
Sajnos holnap sem találkozunk.
Idegen távozó vallotta rokonának magát.
Odaát is vannak kötelékek.

Most hétvégén elhagy a jó idő.
A tavasz visszavánszorog az eseménytelenségbe.
Lemeztelenített szelek járnak majd odakint.
Nem jön senki. Távolmaradásukkal gondolnak ránk.
Kié ez az elkezdetlen év, kié a bezáruló kikelet.
Közbejött valami, haláleset.
Sajnos tegnap sem találkoztunk.
Már csak két hetet kell szoronganunk.
Utána nyár jön, lángoló végrendelet.

Apáink tükörképe

Soha senkinek semmi baja nem lenne, csak az, hogy eltelt ennyi idő.

A konduló zeneiskola katedrája, léphetetlen lépcsői. Hogy hová folytak el azok a brácsahangok, milyen ablakba leshetünk be, ahol visszanyelik robajukat a becsapódó spaletták.

Autóskártya lapjai kellene, mindent ütő leggyorsabb piros verdák. Mert soha senkinek semmi baja nem lenne, csak az, hogy eltelt ennyi idő.

Negyvenévek égett szélű Kockás magazinjai. Tűz az egykori hármaskör iskolában. Bánánok olvadnak a lángok érte vegyesbolt raktáraiban.

Soha senkinek semmi baja nem lenne, csak az, hogy eltelt ennyi idő. Hogy miért volt jó betegnek lenni, Párizs doktor bácsi majd megvizsgál, a rendelőben őzikék és más meggyógyulás mesebeli állatai. Csak sajtos tésztát nem ehet, pedig azt úgy szereti.

Soha senkinek semmi baja nem lenne, csak az, hogy eltelt ennyi idő.

Rendelőik telnek meg vörösborral, pezsgővel. Víztoronyok dőlnek. Mámorban akarok tempózni, lassú karcsapásokkal. Álomban apu jött el, van egy féltestvéred, szakállas, ajkai ugyanolyan vastagok, itt egy fotó róla. Elmegyek érte Pécsre, és megkérdezem nagyapámat a háborús csatángolásairól, mert soha senkinek semmi baja nem lenne, csak az, hogy eltelt ennyi idő.

Ma még fel kell másznunk a Kígyófára, ma még látszik onnan egy magasabb torony, ma még a harminchárom évesen meghalt barátunk is integet onnan. Soha senkinek semmi baja nem lenne, csak az, hogy eltelt ennyi idő.

Hogy az időt nem tudtuk visszafogni, elejtettünk kulcsokat, csörömpöltek cserepek, lebontottunk házakat, felgyújtottunk szénakazlakat. Elmenekültünk omladozó iskolákból, hogy majd mi felépítjük az Új Eszmék Házát.

Soha senkinek semmi baja nem lenne, csak az, hogy eltelt ennyi idő.

Hogy az idő ellenünk fordult huszonéveink után. Hogy apáink tükörképévé váltunk. Mert soha senkinek semmi baja nem lenne, csak az, hogy eltelt ennyi idő.